

Carl May:

Zaklad v Srebrnem jezeru.

(Dalje.)

Ves čas med pogovorom je cornel molčal, ko pa videl, da gre za res, je kriknil:

»Kaj vam na misel hodi, ljudje —! Ali je krščan-ko, kar počenjate z menoj? —? Kaj sem vam storil, la me stislite mučiti?«

»Kaj si storil, o tem bomo govorili pozneje!« je povedal Blenter ledeno mrzlo.

»In kaj imamo mi tebi očitati, ti bomo kar sedajle pokazali!« je pridjal Old Firehand. »In v ta namen bomo najprvo izpraznili žepel!«

Mignil je Drollu, preiskal ga je in našel med dru-gimi rečmi tudi njegovo listnico in v njej devet tisoč dolarjev.

»Glej glej —!« se je smejal Old Firehand. »Inže-njerjevi dolarji —! Nisi še delil s sodrugi —. Videti je, da ti menda bolj zaupajo ko na primer mi —.

Tat si in najbrž še marsikaj druga tudi! In zato si ne zaslužiš usmiljenja!«

Obrnil se je k Velikemu medvedu.

»Stori z njim, kar hočeš!«

Cornel je kriknil, Indijanec pa se ni zmenil za njegovo kričanje, hladno je opravnil in vrgel uhlje v reko.

»Takó —!« je dejal in vstal. »Tonkawa se je maščeval in pojde svojo pot.«

»Nocoj še —?« se je čudil Old Firehand. »V taki temi —? Zakaj pa ne ostaneš pri nas?«

»Tonkawa vidi tudi ponoči in njegov čas je krat-ko odmerjen. Mnogo dni sva izgubila z zasledova-njem, dan in noč bova jezdila, da prideva čimprej domov.«

Podal je Old Firehandu roko.

»Veliki medved je prijatelj belih ljudi! Naj jim dá Veliki duh dovolj smodnika in mnogo mesa, ker so bili prijazni z njim! Howgh!«

Obesil si je puško na ramo in odšel, sin pa za njim. Izginila sta v temnem gozdu.

»Peš gresta?« se je čudil Droll.

»Gotovo imata kje konje.«

»Da, pri naši koči,« je dejal Blenter. »Le ali jo bodeta našla v taki temi?«

»Ne bojte se! Saj sta že bila pri njej. In dobro vesta, da leži ob reki.«

Kaj pa bomo počeli z našimi ujetniki? In z mrtvimi?«

»Mrtve pomečemo enostavno v reko,« je sve-toval drvar. »Ujetnike pa bomo sodili po postavi prerije.«

Prej pa se moramo zavarovati, da nam pobegli trampi ne pridejo kje preblizu!«

»O, premalo jih je, ni se nam jih treba bati! Be-žali so, kar so jih noge nesle!«

Sicer pa lahko postavimo straže.«

Cornel je ležal med ujetniki in cvilil od bolečin, zaenkrat se nihče ni zmenil za njega. Old Firehand je razpostavil straže ob robu jase proti gozdu, ker od rečne strani ni bilo pričakovati napada, poslal po konje in sklical jury — prerijsko sodišče. —

Države onstran Mississippija so redko naseljene in roka pravice ne sega v divjine zapada, je tam tudi brez moči. Zato si oškodovani sami poišče pra-vico. Če zalotijo zločinca, sestavijo jury, nekako po-rotno sodišče, kar na licu mesta. Taka jury ima pred-sednika, prisednika, tožitelj mora nastopiti osebno. Tudi obsodba se mora izvršiti kar na licu mesta. Ta nepisana pravica naglega soda, kakor bi tako jury lahko imenovali, je dostikrat edina obramba farmer-jev, lovcev, potnikov in delavcev na divjem zapadu. Zločinci se je zelo bojijo, ker je stroga, pravična, neizprosna in nagla.

Najprvo so sodili cornelove tovariše. Ujetim trampom niso mogli dokazati, da bi bil kateri komu izmed navzočih storil kaj hudega, za to, kar so na-meravali, so jim zaračunali rane pa izgubo konj in

orožja ter odločili, da jih bodo za tisto noč strogo zastražili, drugo jutro pa izpustili. Rane so si smeli samo obvezati.

Nato so sodili cornela. Položili so ga k ognju. In ko mu je ogenj posvetil v obraz, je šinil pokonci mladi Fred, planil k njemu, ga gledal, kot da ga misli pre-bosti z očmi, in poklical Drolla.

»On je —!« je kazal. »On, morilec —! Spoznal sem ga —! Končno ga imava —!«

Droll je prihitel.

»Se ne motiš? Saj ne more biti —! Nil!«

»On je! Prav gotovo je!« je trdil Fred. »Tudi sam naju pozna —. Le poglej, s kako smrtno grozo naju gledal! Strah ga je —! Dobro ve, v čigavih rokah je in da je izgubljen!«

»Da je on, bi ga bil že na ladji spoznal!«

»Na ladji ga nisem videl, vsaj dobro ne.«

»Hm —!« je gledal Droll. »Popisal si mi mo-rilca —. Črnolas da je, si pravil —. In kodrast člo-vek —. Tale pa je rdeč in ima kratke, toge lase —! Ne bo on!«

Fred ni odgovoril. Majal je z glavo, se prijemal za čelo, stopal okoli in dejal z negotovim glasom:

»Tisto je seveda res —. Obraz, tisti je njegov —! Lasje pa niso —!«

»Zmotil si se, Fred! Ljudje so si podobni, črni lasje pa nikdar ne pordečijo.«

Tudi drugi so stopili bliže. Stari Blenter je tehtno pridjal:

»Lasje sami sicer ne pordečijo, lahko pa si kdo lase gladko ostriže in si nadene lasuljo!«

»Hm —!« je dejal Droll. »Ali je morebiti —.«

»Seveda! Mene njegovi rdeči lasje niso premo-tili! Morilec moje žene in mojih sinov je bil črnolas in kodrast, tale človek ima sicer rdeče lase, spoznal pa sem ga po obrazu. On je tisti, ki je do smrti pre-tepel moje ljudi —! In da bi ga ne spoznal, si je nadel lasuljo, rdečo lasuljo!«

Droll je odkimaval.

»Ni mogoče! Ali niste videli, da ga je prejle Indi-janec vlekel za lase, ko mu je odrezal uhlje —? Da ima lasuljo, bi mu bila obvisela v rokah!«

»Pshaw —! Lasulja je dobro narejena in dobro pritrjena! Koj vam dokazem, da je res takó!«

Cornel je bil ves krvav po obrazu in rane so ga gotovo skelele, pa ni se več zmenil za nje. Prej je stokal in cvilil in kremžil obraz, med pogovorom pa je utihnil, bolesten izraz se je umaknil porogljivosti in samozavesti. Blenter je pristopil, ga zravnal in zgrabil za lase, da bi mu strgal lasuljo, kakor je mislil.

Pa ni se dala strgati, lasje so se trdno držali lobanje.

Ves zavzet in osupel ga je gledal drvar.

»Hm —! Lopov ima res lase na glavi —!«

Vsi bi se mu bili najrajši smejali, da ni bil po-ložaj resen.

Cornel pa se je prezirljivo režal.

»No, kje je lasulja —? Dolžite me najrazličnejših zločinov, ker sem slučajno podoben nekomu dru-gemu —. Dokazov pa nimate!«

Blenter je gledal cornela pa spet Old Firehanda in dejal:

»Povejte, sir, kako sodite o zadevi? Tisti, ki ga iščem, je bil res črnolas in kodrast, tale pa ima toge, rdeče lase —. In vkljub temu bi tisočkrat prisegel, da je on! Njegov obraz je! Oči me ne varajo! Pre-dobro sem si zapomnil obraz človeka, ki mi je pre-tepel ženo in sinova!«

»Mogoče pa je, da se le motite!« je kimal Old Firehand. »Cornel bo samo podoben tistemu —.«

Blenter je dvomljivo pogledoval po njem.

»Hm —! Mogoče —! Ampak, da bi me varale moje stare oči —?!«

»Odprti jih bolj na široko!« se je rogal cornel, ki mu je zrastel pogum. »Vrag me naj vzame, če vem kaj o ženski in dveh fantih, ki bi ju bil umoril, ali kakor praviš, do smrti pretepel!«

(Dalje sledi.)

Grožen dediš prehitro umrl.

Leta 1909 je umrl neoženjen v Čikagi Irec Hilarij Rorka. S špekulacijami s pose-stvi si je pridobil nad 15 milijonov dolarjev. Vrhilec njegove zadnje volje je poskušal in se trudil skoro 20 let, da bi našel postavnega dediča za lepe milijo-ne. Leta 1928 so pre-peljali v bolnico irska prestolnice v Dublin na pol izstradanega cestnega barantača. Pisal se je Jakob Ror-ke. Ko je čula usmi-ljena sestra njegovo ime, se je spomnila na čikaškega milijonarja istega imena, o kate-rem ji je pripovedova-la neka druga sestra, ki je bila doma v Či-kagi. Ne dolgo za tem so ugotovili, da je ta onemogli siromak edi-ni milijonarjev brat. Ugotovitev postavnega dediča je bila prepoz-na, ker je revež umrl, predno so mu izročili po bratu podedovane milijone.

Sodnik mu je pripo-mogel do dedščine.

Pred dvema letoma so zaprli v Varšavi dva mlada Poljaka, ker sta metala v avto-mate ponarejene nov-ce. Eden od sodnikov se je pri pogledu na enega obtoženca spom-nil, da je že videl nje-gov obraz na sliki iz sicer v neki zapuščen-i so iskali dediča, ki bi naj podedoval 40 tisoč zlotov. Dober sodnikov spomin je pripomogel potepuhu do te znatne svote.

V najstarejših časih

so računali Grki leto po pravih mesecih. Od teh je odpadlo na eno leto 12 mesecev, 6 me-secev je šlo 30 dni, 6 pa 29. Od časa do časa so vrinili po en mesec več, da so prikožili leto solncu.

Angleški atlet Chalard

je tako utrdil mišice na svojem vratu, da mu lahko drugi orjak zviže okrog vratu želo-zni drog.